

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

ОСВІТИ В ЦЕРКВІ

Президент Дж. Рубен Кларк мол.

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

ОСВІТИ В ЦЕРКВІ

Президент Дж. Рубен Кларк мол.

*Виступ перед провідниками семінарії
та інституту релігії в літній школі
Університету Бригама Янга в Еспен-Гроув,
8 серпня 1938 р.*

Підготовлено Церковною
системою освіти

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Виправлене видання

© 1992, 1994 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Уточнений варіант 2004 р.

Printed in the United States of America

Текст англійською мовою затверджено: 8/04

Затверджено на переклад: 8/04

Назва оригіналу: *The Charted Course of the Church in Education*
Ukrainian

Шановні колеги!

Є небагато друкованих матеріалів, які перечитуються двічі. Рідко зустрічаються друковані матеріали такої тривалої цінності, що їх перечитують багато разів і вони надихають друге і третє покоління читачів. Виступ президента Дж. Рубена Кларка "Шляхи розвитку освіти в Церкві" належить до останньої групи і його було перевидано, щоб основоположні принципи і надалі надихали й спонукали до роботи працівників Церковної системи освіти.

Висновки президента Кларка стосовно обов'язків учителів перед Церквою та її місією, а також їхньої відповідальності за духовні потреби студентів є важливими, всеосяжними й надихаючими.

Нехай перевидання цього виступу служить нам нагадуванням, що, хоча виконання принципів, запропонованих президентом Кларком, вимагає неабиякої моральної та духовної сміливості, вони залишаються надійними і незмінними. Можливо, настав час для всіх, хто навчає, перевірити свій напрямок, подивитися, де вони знаходяться, й визначити, чи самоочевидні принципи та цілі, окреслені в "Шляхах розвитку", повною мірою втілюються (або використовуються).

*З найкращими побажаннями,
Управління освіти*

Ше в школі я захоплювався великими дебатами тих двох велетнів: Уебстера і Хейна. Краса їх ораторського мистецтва, велич високого патріотизму Уебстера, передречення того, що громадянська війна настане заради перемоги свободи над рабством, усе це хвилювало мене до самих глибин. Дебати почалися з приводу резолюції Фута про державні землі. Все це вилилося в обговорення великих основоположних проблем конституції. Я завжди пам'ятав вступний абзац відповіді Уебстера, де він повертається до початкової теми, оскільки дебати перейшли на обговорення зовсім інших проблем. В тому абзаці читаємо:

Пане президенте! Коли корабель мореплавця протягом багатьох днів кидало з хвилі на хвилю штормовою погодою в невідомому морі, то природно, що відразу після шторму, при появі першого променя сонця, він визначить свої координати й підрахує, як далеко стихія віднесла його від правильного курсу. Будьмо й ми далекоглядними, і перш ніж плисти далі на хвилях цього дебату, звернімося до точки, з якої починали, щоб мати змогу уявити, де зараз знаходимося. Я прошу прочитати резолюцію.

Я поспішаю виказати надію, що ви не вважаєте, нібито я думаю, що наш випадок подібний до випадку Уебстера-Хейна або я вважаю себе Даніелем Уебстером. Якщо ви подумали про це, про одне з двох, ви помиляєтеся. Звичайно, я вже старий, але не настільки. Та Уебстер, мабуть, викликав у мені асоціацію з тим випадком, коли, заблукавши у відкритому морі або в пустині, необхідно зробити зусилля, щоб повернутися до відправної точки, і, я сподіваюся, ви вибачите мені, якщо я скористаюся цією ж асоціацією і методом та повернуся до визначних і основоположних засад, говорячи про систему освіти в нашій Церкві.

На мою думку, цими основоположними засадами є такі:

Церква—це організоване священство Бога. Священство може існувати без Церкви, але Церква не може існувати без священства. Місія Церкви полягає в першу чергу в тому, щоб навчати, заохочувати і захищати окремих членів Церкви у їхніх намаганнях жити досконалим життям як мирським, так і духовним, і допомагати їм у цьому. Учитель про це каже в Євангеліях: “Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний” (Матвій 5:48). По-друге, Церква має підтримувати, навчати, заохочувати і захищати, в мирському і духовному житті, своїх членів як об'єднання людей, яке живе за євангелією. По-третє, Церква має активно проголошувати істину, закликаючи людей каятися і жити по євангелії, бо кожне коліно має поклонитися і кожен язик сповідається (див. Мосія 27:31).

В усьому цьому для Церкви і для всіх її членів є два основні принципи, які неможливо обминати увагою, забути про них, залишити непоміченими або знехтувати:

по-перше: Ісус Христос є Сином Божим, Єдинонародженим від Батька у плоті, Творець світу, Агнець Божий, Жертва за гріхи світу, Викупитель Адамової провини; Його було розіп'ято, Його дух залишив Його тіло, Він помер, Його поклали в гробницю, а на третій день Його дух об'єднався з Його тілом, яке знову стало живим; Він піднявся з могили як воскресла істота, досконала Істота, Первісток серед покійних; пізніше він зійшов до Батька і завдяки Його смерті й воскресінню кожна людина, народжена на світ з початку існування світу подібним же чином воскресне у прямому розумінні цього слова. Це вчення старе, як світ. Йов проголосив:

...Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі (Йов 19:25–27).

Воскресле тіло—це тіло з плоті й кісток та духу, і Йов проголосив велику й вічну істину. Кожен член Церкви повинен мати повну віру в ці безсумнівні факти й усі інші факти, які цього стосуються.

Друге, у що ми повинні мати повну віру—це те, що Батько і Син дійсно й безсумнівно являлися пророку Джозефу у видінні в гаю; що після цього Джозеф та інші люди мали інші небесні видіння; що євангелія і Святе Священство за чином Сина Божого, яке було втрачено після відступництва первинної Церкви, дійсно були відновлені на землі; що Господь знову встановив Свою Церкву за посередництва Джозефа Сміта; що Книга Мормона є тим, чим вона себе проголошує; що пророкові [Джозефу] було дано багато одкровень стосовно спрямування, розбудови, організації та підтримки Церкви і її членів; що наступники пророка [Джозефа] так само, як і він, були покликані Богом і отримували одкровення стосовно потреб, які виникали перед Церквою, і вони й надалі будуть отримувати одкровення, якщо Церква та її члени будуть жити згідно з істиною, яку вони вже мають, і потребуватимуть більшої; що це воістину Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів і що її основоположні вірування—це закони і принципи, викладені в Уложеннях віри. Ці факти—всі разом і кожен з них окремо—з тим, що обов'язково стосується їх або з них витікає, повинні залишатися незмінними, непорушними, чітко окресленими, не мати винятків, виправдань або відхилення. Їх не можна

нівельовати або відкидати. Без цих двох величних вірувань Церква перестала б бути Церквою.

Будь-яка людина, яка не приймає повноти цих учень стосовно Ісуса Христа або стосовно відновлення євангелії і святого священства—не є святим останніх днів; сотні тисяч вірних, богобоязливих чоловіків і жінок, які складають цю Церкву, дійсно вірять у все це повністю й безповоротно, і вони підтримують Церкву та її організації завдяки своїм віруванням.

Я наголосив на всіх тих принципах, тому що вони є довготою і широтою, які визначають наше справжнє місцезнаходження і позицію Церкви як у цьому світі, так і у вічності. Знаючи своє справжнє місцезнаходження, ми можемо, при потребі, змінити курс; ми можемо знову повернутися на свій істинний курс. І тут буде доречно пригадати слова Павла:

Але якби й ми або Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили,—нехай буде проклятий (Галатам 1:8).

Якщо ми повернемося до випадку Уебстера-Хейна, то я щойно закінчив читати оригінал резолюції.

Я сказав, що буду говорити про релігійну освіту молоді Церкви. Все, що скажу, я розділю на дві основні частини: студент і учитель. Я говоритиму дуже відверто, бо ми вже пережили той період, коли вели розмови двозначними словами й завуальованими фразами. Ми повинні прямо казати, що маємо на увазі, тому що на кону майбутнє нашої молоді як тут, на землі, так і у вічності, а також благополуччя всієї Церкви.

Молодь Церкви, тобто ви, студенти, у своїй більшості тверезі розумом і духом. Проблема, в першу чергу, полягає в тому, щоб підтримувати цю тверезість студентів, а не навертати їх.

Молодь Церкви прагне за тим, що від Духа. Вона із заповзяттям навчається євангелії і хоче, щоб викладання було простим і ясным. Молодь хоче знати про основи, на яких я щойно наголосив—про наші вірування. Вона хоче здобути свідчення про їхню істинність. Зараз вони не сумніваються; вони досліджують, шукають істину. Не можна дозволити посіяти в їхніх серцях сумніви. Великим буде тягар і засудження кожного вчителя, хто посіє сумніви в довірливій душі.

Ці студенти хочуть мати таку ж саму віру, яку мають їхні батьки й матері; вони хочуть, щоб вона була такою ж простою і чистою. Насправді є мало таких, які не бачили проявів її божественної сили. Вони бажають не лише насолоджуватися плодами чужої віри, але й бути здатними виявляти власну віру.

Вони хочуть вірити в обряди євангелії, розуміти їх настільки, наскільки це можливо.

Вони готові розуміти істину, яка є такою ж древньою, як і євангелія, і про яку сказав Павло (майстер логіки і метафізики, з яким не можуть зрівнятися сучасні критики, які паплюжать будь-яку релігію):

Хто бо з людей знає речі людські окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого.

А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам (1 Коринтянам 2:11–12).

Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за духом— про духовне (Римлянам 8:5).

І кажу: ходіть за духом—і не вчините пожадливости тіла, бо тіло бажає протилежного духові, і дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете.

Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом (Галатам 5:16–18).

Наша молодь розуміє також принцип, проголошений у сучасному одкровенні:

Ви не можете побачити своїми природними очима, на теперішній час, план вашого Бога стосовно того, що відбуватиметься віднині, і слави, яка піде слідом за великою знегодою (УЗ 58:3).

Силою Духа наші очі було відкрито і наше розуміння було просвітлено, щоб бачити і зрозуміти справи Бога...

І в той час, коли ми розмірковували над цим, Господь торкнувся очей нашого розуміння, і їх було відкрито, і слава Господа засяяла навкруги.

І ми побачили славу Сина, праворуч від Батька, і отримали від Його повноти;

І побачили святих ангелів і тих, кого освячено перед Його престолом, які поклонялися Богу і Агнцю, які поклоняються Йому віки вічні.

І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про нього: Що Він живе!

Бо ми бачили Його, саме праворуч Бога; і ми чули голос, що засвідчив, що Він є Єдинонародженим від Батька—

Що Ним, і через Нього і від Нього світи є та було створено, і жителі їхні є синами й дочками, народженими Богові...

І поки ми були ще в Дусі, Господь повелів нам, щоб ми записали це видіння (УЗ 76:12, 19–24, 28).

Щі студенти також готові, щоб зрозуміти думку Мойсея, який проголосив:

Але тепер мої власні очі бачили Бога; але не мої природні, але духовні очі, бо мої природні очі не побачили б; інакше б я засох і помер в його присутності; але Його слава була на мені; і я бачив Його лице, бо мене було преображено перед Ним (Мойсей 1:11).

Ці студенти готові вірити й зрозуміти, що все вище описане є питанням віри. Це неможливо пояснити або зрозуміти за допомогою людської логіки і, вірогідно, за допомогою будь-якого фізичного експерименту, відомого науці.

Ці студенти (якщо сказати коротко) готові зрозуміти і повірити, що є фізичний світ і духовний світ; що закони фізичного світу не можуть пояснити того, що відбувається в духовному світі; що події духовного світу неможливо зрозуміти чи досягнути за допомогою понять фізичного світу; що ви не можете давати розумні пояснення про те, що від Духа, по-перше, тому, що духовні матерії недостатньо відомі й осмислені, і, по-друге, тому що обмежений розум та інтелект не можуть досягнути чи пояснити безмежну мудрість та остаточну істину.

Ці студенти вже знають, що повинні бути “чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними і творити добро всім людям” і що “якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього” (Уложення віри 1:13)—цьому їх навчали з самого народження. Їх слід заохочувати всіма належними засобами робити те, що, як вони знають, є істинним, але їм не потрібен річний курс навчання, щоб змусити їх повірити в ці принципи й вивчити їх.

Ці студенти повною мірою відчують хибність учень, які намагаються перетворити євангельський план на простий набір етичних норм. Вони знають, що вчення Христа найвищою мірою етичні, але вони також знають, що вони є чимось більшим. Вони побачать, що етика стосується в основному вчинків цього життя, а зробити євангелію просто системою етичних норм—це визнати брак віри, а то й повну її відсутність у майбутньому. Вони знають, що євангельське вчення стосується не лише цього життя, але і прийдешнього, кінцевою метою якого є спасіння і піднесення.

Ці студенти голодують і прагнуть, як їхні батьки колись, щоб отримати свідчення про те, що від Духу, і про життя після смерті. Знаючи, що ви не можете розумом досягнути вічність, вони шукають віри і знання, яке є наслідком віри. Вони відчують завдяки Духу, що свідчення, якого вони прагнуть, народжується і зростає за допомогою свідчення інших людей, а отримати свідчення, якого вони прагнуть—живе, палаюче, чесне свідчення праведної богобоязливої людини про те, що Ісус є Христос, а Джозеф Сміт був пророком Божим,—варте тисячі книжок і лекцій, спрямованих на те, щоб звести євангелію до системи етичних цінностей або раціоналістичних пояснень поняття вічності.

Дві тисячі років тому Учитель сказав:

Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він?

Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину? (Матвій 7:9–10).

Ці студенти, народжені в завіті, розуміють, що спілкування з Господом і Його духом жодною мірою не залежить від віку, зрілості та інтелектуального розвитку. Вони знають історію про юного Самуїла у храмі, про дванадцятирічного Ісуса, відповіді якого дивували вчителів у храмі, про Джозефа, який у чотирнадцять років бачив Бога Батька і Сина—одне з найвеличніших видінь, бачених коли-небудь людиною. Вони не були схожими на коринтян, яким Павло сказав:

Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер ще не можете (1 Коринтянам 3:2).

Вони були подібними до самого Павла, коли він звертався до тих же коринтян:

Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче (1 Коринтянам 13:11).

Ці студенти, коли приходять до вас, духовно працюють, щоб стати зрілими. І вони сягнуть зрілості рано, якщо ви будете жити їх відповідною їжею. Вони приходять до вас із духовним знанням та досвідом, які невідомі для світу.

Ось що я хотів сказати про ваших студентів, про те, чого вони очікують і на що здатні. Я розповідаю вам про те, про що казали мені деякі учителі і багато молодих людей.

А тепер дозвольте сказати кілька слів вам, учителі. Перш за все, немає сенсу і причини проводити в нашій Церкві релігійне навчання, мати необхідні засоби й організації, якщо молодь не будуть навчати й наставляти у принципах євангелії з точки зору цих двох важливих моментів: що Ісус є Христос і що Джозеф Сміт був пророком Божим. Навчати студентів системі етичних норм—недостатня причина для роботи семінарії та інституту. Величезна система громадської освіти викладає етику. Звичайно, студентів семінарії та інституту слід навчати загальноприйнятими нормами хорошого і праведного життя, оскільки це є частиною і важливою частиною євангелії. Але є величні принципи, що стосуються вічного життя, священства, воскресіння і багато інших, які є набагато далекосяжнішими за ці норми хорошого життя. Ви повинні навчати молодих людей цим величними основоположними принципами. Саме про них вони і хочуть дізнатися в першу чергу.

Перша вимога до вчителя, який навчатиме цих принципів—мати особисте свідчення про їхню істинність. Скільки б ви не навчалися, яку б освіту не отримали, скільки б учених ступе-

нів не здобули, вони не замінять свідчення, яке є абсолютно обов'язковим для вчителя Церковної системи освіти. Жоден учитель, який не має справжнього свідчення про істинність євангелії, як її було дано через одкровення і в яку вірять святі останніх днів, а також свідчення про Синівство і месіанство Ісуса і про божественну місію Джозефа Сміта, включаючи в усій його реальності Перше видіння,—не зможе працювати в Церковній системі освіти. Якщо знайдеться такий учитель, а я сподіваюся і молюся, що такого немає, він повинен відразу ж звільнитися. Якщо відповідальний за ЦСО знає про такого вчителя і той не звільнився, тоді відповідальний за ЦСО повинен вимагати його звільнення. Перше Президентство очікує, що така чистка має відбутися.

Це не означає, що ми виженемо таких учителів з Церкви. Зовсім ні. З любов'ю, всім терпінням і витривалістю ми будемо працювати з ними, щоб повернути їх до знання, яке дароване їм як богобоязливим чоловікам і жінкам. Але це також означає, що в ЦСО не можуть працювати вчителі, яких не було наведено і які не отримали свідчення.

Однак простої наявності свідчення недостатньо, щоб бути вчителем. Окрім нього людина повинна володіти однією з найрідкісніших і найцінніших рис людського характеру—моральною сміливістю. Бо якщо ви проголошуєте своє свідчення, не маючи моральної сміливості, то воно буде таким слабким, що студентам буде важко, якщо взагалі можливо, відчуті його. А духовний і психологічний вплив слабого, невпевненого свідчення може насправді бути шкідливим, а не корисним.

Успішний учитель в семінарії чи інституті повинен також володіти іншими рідкісними й цінними рисами характеру, який є близьником моральної сміливості і який часто з нею плутають. Я маю на увазі сміливість розуму—сміливість проголошувати принципи, вірування і віру, які не завжди співпадають з тим знанням, науковими поглядами і т.д., які набув учитель або його колеги.

Відомі випадки, коли люди, яких вважають віруючими, які мають відповідальні посади, відчували, що коли заявлять про все, у що вони вірять, то викличуть глузування своїх невіруючих колег, тому їм слід або відкоригувати свої вірування, або виправдатися, або вихолостити їх або навіть зробити вигляд, що вони їх зрікаються. Такі люди є лицемірами у ставленні до своїх колег і до одновітців.

І гідні жалю (а не засудження, як деякі вважають) той чоловік чи жінка, які, маючи істину і знання про неї, вважають необхідним зректися істини або піти на компроміс з помилковим вченням заради того, щоб жити разом з невіруючими або серед них і не бути об'єктом їхньої неприязні або глузувань, як він чи вона можуть вважати. Трагічною є ситуація такої людини, бо таке нехтування й лицемірство зрештою стануть причиною тих покарань, які люди зі слабкою волею прагнуть уникнути. Бо у світі ніщо так не цінується й не поважається, як людина, яка відстоює свої праведні переконання за будь-яких умов; і з найбільшим презирством світ ставиться до людини, яка, маючи праведні переконання, або відхиляється від них, або залишає їх, або зрікається їх. Для будь-якого святого останніх днів: психолога, хіміка, фізика, геолога, археолога або будь-якого іншого вченого відмовлятися від величних основоположних учень Церкви або неправильно інтерпретувати їх, ухилитися чи, що найгірше, зрікатися чи заперечувати вчення, про віру в які людина відкрито заявляла,—це збрехати своєму розуму, втратити самоповагу, засмутити друзів, розбити серця і принести сором батькам, заплямувати Церкву та її членів і втратити повагу й пошану тих людей, яких цей член Церкви, завдяки своїм віруванням, хотів бачити своїми друзями й помічниками.

Я молюся і сподіваюся, що, мабуть, таких немає серед учителів Церковної системи освіти, але якщо все ж таки є, яку б позицію вони не займали, вони повинні пройти той самий шлях, що і вчитель, у якого немає свідчення. Фальсифікації, відмовкам, хитруванню, лицемірству немає і не може бути місця в Церковній системі освіти, у процесі розбудови характеру та духовного зростання молоді.

У наших церковних організаціях ми повинні також слідкувати ось за чим: неможливо допускати, щоб люди, які займають посади, пов'язані з людською довірою, не були наверненими, щоб у дійсності вони були невіруючими, які прагнуть відвернути вірування, освіту й заходи нашої молоді, а також і людей старшого віку з шляхів, якими ті повинні йти, у інший напрямок в освіті, віруваннях і заходах, які (хоча і ведуть нас туди, куди йдуть невіруючі) не приведуть туди, куди приводить євангелія. Не має значення, що ця робота є бальзамом для совісті невіруючого, який займає керівну посаду. Це найтяжча зрада довіри, і в нас є надто багато причин вважати, що таке вже траплялося.

Хочу згадати про ще одне явище, яке відбувається в інших сферах і є застереженням від того, щоб таке ж не сталося в Церковній системі освіти. Членам Церкви трапляється нагода відвідувати інші місця, де вони проходять особливу підготовку з певних питань. Вони проходять навчання, яке вважається останнім досягненням, найсучаснішим поглядом, останнім словом у сфері науки. Потім вони повертаються і прищеплюють це нам, не думаючи, потребуємо ми його чи ні. Я утримаюся і не буду називати добре відомі і, я впевнений, загально визнані випадки, де відбувається таке навчання. Я не хочу образити нічий почуттів.

Але перш ніж пропонувати безглузді нововведення в будь-якому напрямку людського мислення, освіти, діяльності тощо, експерти повинні просто зупинитися й подумати, що якими б відсталими, на їхню думку, ми не були, і навіть якщо ми насправді в чомусь відстаємо, в іншому ми пішли далеко вперед і, таким чином, ці нові методи можуть виявитися старими, а може, і взагалі непридатними для нас.

У тому, що стосується громадського життя і діяльності загалом, здорових масових розваг та заходів, тісного поєднання і ретельного спрямування релігійного поклоніння та заходів, позитивної, чистої духовності, яка посилює віру, реальної, щоденної, практичної релігії, міцного бажання і гострої потреби віри в Бога—ми далеко випередили всі існуючі досягнення людства. Перш ніж зробити спробу прищепити нам нові ідеї, експерти повинні ретельно проаналізувати, чи ті методи, які використовуються для того, щоб підбадьорити дух громади або організувати релігійні заходи серед населення, яке є байдужим, а може, і нечутливим до такого виду речей, можна застосувати до нас, і чи їхні зусилля нав'язати їх нам не є грубим, явним анахронізмом.

Наприклад, застосовувати до нашої духовної і сприйнятливої до релігії молоді план, який має на увазі навчати молодь релігії, не розглядаючи питань, що стосуються Духу, не лише не відповідає дійсним потребам нашої релігії, але зруйнує найкращі якості, які має наша молодь.

Я щойно зазначив, що наші молоді люди в духовному розумінні не є немовлятами; вони є достатньо зрілими в світі. Ставитися до них як до духовних немовлят, як би світ поставився до молодих людей такого ж віку, і є анахронізмом. Я ще раз кажу: навряд чи є молоді люди, які заходять у клас семінарії чи

інституту релігії і не усвідомлюють своїх духовних благословень, або які не знають про ефективність молитви чи не були свідками сили віри у зціленні хворого або пролиття духу, про які світ у своїй більшості не має жодної уяви. Вам не потрібно тихенько підкрадатися до цієї духовно загартованої молоді й нашіптувати їй на вушко про релігію; вам краще йти відкрито і, дивлячись у вічі, розмовляти з ними. Вам не потрібно маскувати релігійні істини мантією мирських понять; ви можете відкрито про них говорити, подавати їх такими, як вони є. Молодь вам доведе, що є такою ж безстрашною, як і ви. Немає потреби в поступовому підході, у “вечірніх казочках”, в прикрашанні правди, надмірній опіці або інших дитячих витівках, які застошуються, щоб вплинути на духовно недосвідчених.

У вас, учителі, велика місія. Як учителі ви займаєте найвищу точку в навчальному процесі, і тому навчання з його величезною цінністю та далекосяжним впливом можна порівняти лише з тим, що впливає на людину, коли вона перебувала у вічному минулому, в сьогоденні земного життя, а потім у безмежжі майбуття. Вам належить не лише час, але й вічність. Ваше особисте спасіння, а також спасіння тих, хто перебуває в храмі вашої душі—це і є спасіння, якого ви прагнете і яке, виконуючи свій обов’язок, ви досягнете. Яким сяючим буде ваш вінець слави, де кожна спасенна душа буде інкрустованим в нього діамантом.

Але щоб здобути це благословення й отримати цей вінець, ви повинні, і я кажу про це ще раз, ви повинні навчати євангелії. Це єдине ваше призначення і єдина причина, з якої ви працюєте в Церковній системі освіти.

Ви можете цікавитися культурою або суто мирським знанням, але, я ще раз повторюю, щоб звернути вашу увагу,—ваш основний пріоритет, ваш головний і єдиний обов’язок—навчати євангелії нашого Господа Ісуса Христа у такому вигляді, як її було дано через одкровення у ці останні дні. Ви повинні навчати цій євангелії, а матеріалами й авторитетними джерелами у вашій роботі повинні бути Головні твори Церкви і слова тих, кого Бог покликав вести Свій народ у ці останні дні. Ви не можете, як б становище ви не займали, проповідувати на роботі свою власну філософію незалежно від того, звідки вона походить, або якою б приємною чи раціональною вона вам не здавалася б. Якщо ми це допустимо, то у нас виникне стільки церков, скільки ми маємо семінарій, а це призведе до хаосу.

Ви не можете, яке б становище ви не займали, змінювати доктрини Церкви або виправляти їх, оскільки вони проголошуються Головними трудами Церкви і тими, хто уповноважений проголошувати наміри і волю Господа всій Церкві. Господь проголосив, що Він “той самий учора, сьогодні, і навіки” (2 Нефій 27:23).

Я переконую вас не впадати в дитячу помилку, таку поширену в наш час, і не вважати, що лише через те, що люди досягли великого успіху в приборканні сил природи і навчилися використовувати їх для свого блага, то і Дух змінився або став іншим. Суттєвим і важливим є той факт, що духовні речі людина не завойовує з такою ж швидкістю, як природні закони. А протилежне іноді здається істинним. Здатність людини доводити не відповідає її здатності бути логічною. Завжди пам’ятайте і плекайте велику істину, яка міститься в Заступницькій молитві:

Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його (Іван 17:3).

Це завершена істина; і такими є всі духовні істини. Вони не змінюються через те, що було відкрито нові елементи, нові невидимі хвилі або через те, що рекорд швидкості було покращено на кілька секунд, хвилин чи годин.

Ви не повинні навчати філософських теорій світу, давніх або сучасних, язичницьких чи християнських, бо цьому навчають у державних школах. Ваша єдина мета—євангелія, і вона безмежна у своїй сфері.

Ми платимо податки, щоб підтримати ті державні організації, функціонування й робота яких полягає в тому, щоб навчати мистецтву, наукам, літературі, історії, мовам тощо за допомогою добре складених навчальних планів. Ці організації повинні виконувати цю роботу. Але ми використовуємо церковну десятину, щоб забезпечити роботу Церковної системи освіти, а це—священна довіра. Церковні семінарії та інститути релігії мають навчати євангелії.

Таким чином, наголошуючи на цьому призначенні знову і знову й так наполегливо, як я це зробив, стає повною мірою зрозуміло, що виконання цього доручення може потребувати “окремо відведеного часу” для наших семінарій та інститутів. Але наш курс чіткий. Якщо ми не можемо навчати євангелії, вченням Церкви і Головним трудам Церкви в “окремо відведений час” для семінарій та інститутів, тоді ми повинні відмовитися від “окремо відведеного часу” і спробувати розробити інший план ведення євангельської роботи в цих організаціях. Якщо буде неможливо розробити інший план, нам доведеться відмо-

витися від семінарій та інститутів і повернутися до церковних коледжів та академій. Ми не впевнені зараз, з огляду на темпи розвитку, що нам коли-небудь доведеться відмовитися від них.

Але ми не маємо сумніву щодо того, що нам не буде виправдання, якщо ми будемо використовувати хоча б один долар з десятини на утримування семінарій та інститутів релігії й не будемо навчати євангелії таким чином, як нам показано. Десятина—це важка праця, самозречення, жертва, віра, і її не можна використовувати на беззмістовне навчання молоді Церкви основам етики. Це рішення і цю ситуацію потрібно взяти до уваги, коли буде розглядатися наступний бюджет. Кажучи це, я промовляю від імені Першого Президентства.

Усе сказане стосовно якості релігійної освіти та наслідків, які настануть, якщо ми не будемо належним чином навчати євангелії, стосується повною мірою семінарій, інститутів та інших освітніх установ, які належать Церкві.

Перше Президентство наполегливо просить щирої допомоги і співпраці всіх жінок і чоловіків, хто знаходиться на передовій лінії цієї роботи і добре обізнаний із серйозністю проблеми, яка стоїть перед нами і яка так сильно й глибоко впливає на духовне здоров'я і спасіння нашої молоді, а також на майбутнє благополуччя всієї Церкви. Ви потрібні нам, ви потрібні Церкві, ви потрібні Господу. Не стримуйте себе, простягніть руку допомоги.

На завершення я хочу смиренно, але щиро віддати належне вчителям. Оскільки я сам працював у школі—в середній школі, коледжі та професійній школі—я дещо знаю про труднощі і жертви, на які вам доводиться йти; але я знаю також, як ми зростаємо і яку насолоду отримуємо, коли досягаємо мети. Отже, я стою перед вами, знаючи, що довелося пройти вам, а може, й більшості з вас, щоб досягли теперішнього результату. Більше того, протягом певного часу я намагався, без великого успіху, навчати в школі, отже, я знаю також про почуття тих учителів, які не досягли вищого рівня і мають залишатися на нижчому.

Я знаю, за яку плату ви зараз працюєте і якою невеликою вона є, дуже невеликою. Від усього серця я бажаю, щоб вона стала більшою; але видатки на Церковну освіту вже є такими великими, що я маю чесно признатися: найближчим часом не слід чекати на збільшення зарплати. Наш бюджет на цей навчальний рік складає 860000 доларів або майже 17 відсотків обігу всіх коштів у Церкві, включаючи генеральне управління, коли, приходи, філії та всі види витрат на місію, включаючи

програму благополуччя і благодійну допомогу. Справді, я б хотів, щоб процвітання поширилося на велику кількість людей, і вони могли незмінно платити десятину, якої було б досить, щоб ми рухалися такими ж темпами.

Я високо ціную вашу працьовитість, вірність, жертву, щире бажання служити справі істини, вашу віру в Бога і Його роботу й палке бажання робити те, про що просять покликані Богом провідники і пророк. І я благаю вас не робити помилку й не зневажати пораду вашого провідника, а виконувати його прохання або розпорядження. Давид у давнину непомітно відтяв лише полу Саулового плаща, а серце йому докоряло й він вигукнув:

Борони мене, Господи, щоб зробити ту річ моєму панові, Господньому помазанцеві, щоб простягнути руку свою на нього, бо він,—помазанець Господній!" (1 Самуїлова 24:6).

Нехай Господь завжди благословляє вас у всіх праведних намірах. Нехай Він прискорить ваше розуміння, збільшить мудрість, просвітлить досвідом, наділить терпінням, милосердям, а серед найцінніших дарів—нагородить здатністю розрізняти духів, щоб ви могли з упевненістю знати дух праведності та протилежного йому духа, коли вони до вас приходитимуть. Нехай Він дасть вам можливість входити в серця тих, кого навчаєте і потім дасть знання, що увійшовши туди, ви стоїте на святих місцях, які ні в якому разі не можна ні забруднювати, ні оскверняти хибним або аморальним вченням чи грішним вчинком. Нехай Він збагатить ваше знання вмінням і силою навчати праведності. Нехай ваша віра і свідчення зростають, а здатність підтримувати й виховувати їх у інших людях збільшується з кожним днем, щоб молодь Сіону можна було навчати, зміцнювати, підбадьорювати, заохочувати, щоб вона не зійшла з прямого шляху, але прямувала до вічного життя, щоб ці благословення, які прийдуть до них, поширилися також і на вас. І я про це молюся в ім'я Того, Хто вмер, щоб ми могли жити, Сина Божого, Викупителя світу, Ісуса Христа, амінь.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN

4 023271 09192 9

32709 192